

Net til at sige det. Ganste vist indrømmer jeg, at saa kan Amtmanden efter § 51 sige: I have truffet en saadan Beslutning, men jeg tvivler om, at det er rigtigt, og derfor kasserer jeg den, saa gaar den videre til Ministeren, og saa er det Ministeren, der tvinger Sogneraadet, og ikke Amtsraadet; men Ministeren kan ikke tvinge Amtsraadet til at være sin Profos overfor Sogneraadene. Han kan tage sin Beslutning ligeoverfor Sogneraadene, og den bliver saa erefveret af Amtmanden. — (Udfrydelse af Indenrigsministeren). Det kommer an paa Kommunalloven. Den Bligt, Amtsraadene maatte have til at udføre saadanne Beslutninger, skal jeg ikke komme ind paa. Det bliver et Spørgsmaal, om Ministeren er kompetent til at paalægge Amtsraadene at udføre den, men den Vel maa der gaas. Der kan ikke gaas den Vel at tvinge Amtsraadets Medlemmer til at stemme ufrit. Men efter at Ministeren har indrømmet det — og det antager jeg, han har — ville vi være naaede et godt Stykke fremad. Den ærede Minister sagde før: Ja, at saadan var det. Ikke sandt? Den ærede Minister indrømmede, at Amtmanden ikke havde Lov til at forlange af Amtsraadsmedlemmer, at de skulde stemme for Evangsmulken? Det kan han ikke, det var den ærede Minister enig med mig i; han indrømmede, at det var ughjemlet; Amtsraadsmedlemmerne havde fri Stemmeret, og derefter kunde Sagen appelleres til Ministeriet. Naar det er Tilfældet — og det være vi jo enige om — saa ere vi komne betydeligt videre frem, saa er der Forstaaelse mellem Ministeren og os om Hovedsagen her, og saa er jeg ogsaa vis paa, at Ministeren vil skaffe sig de fornødne Oplysninger for at faae at vide, hvorledes Sagen er gaaet til, og dersom vedkommende Amtmand har været for ivrig, da give ham den fornødne kolde Straale, som vil bringe ham til at udtrykke sig saa fhyldigt og saa forsigtigt, at der ikke skal komme den Slags Misforstaaelser, som faktisk have været tilstede, og som have sat Amtsraadet i en eendommelig Forlegenhed, og som, det skal jeg ikke negte, i den paagjældende Egn have vaet endel berettiget Harne, som kunde være undgaaet.

Indenrigsministeren (Singerlev): Der kan net ikke være Tale om nogen Forstaaelse eller Ikke-Forstaaelse mellem den ærede Ordfører og mig i denne Sag af den simple Grund, at jeg ikke kender Sagen efter selvstaendig Granskning af den; jeg har taget den ærede Ordførers Fremstilling for god, forsaavidt som jeg kunde tage den

for god, og jeg tillod mig i den Henseende at sige før, at den kan paa visse Punktter ikke være ganste rigtig; det og det kan ikke være stet. Men det forekommer mig ærlig talt, at Forhandlingen mangler Interesse, selv om man vilde gaa nærmere ind paa den. Der er to Ting, den ærede Ordfører har sagt, og som jeg maa tillægge aldeles afgjørende Betydning — jeg henholder mig her til den ærede Ordførers Udtalelser. Han har sagt, at der har ingen Afstemning fundet Sted, ingen Beslutning fundet Sted, og som Folge deraf er der ingen Beslutning her, der kan sættes ud af Kraft; Sagen er under Drift indtil videre. Der har ingen Afgjørelse fundet Sted. Om nogle Amtsraadsmedlemmer have misforstaaet Udtalelser, der kunne være faldne, kan jeg ikke sige Noget om, hverken bekræfte eller afkræfte. Hvis Vedkommende ikke have forstaaet Meningen, ville de jo kunne skaffe sig en Forstaaelse af, hvad der ligger i den; men det følger af sig selv, at enhver Forsamling maa kunne stemme frit. Hvad følger der derimod kan følge af Afstemningen, er et helt andet Spørgsmaal.

Ordføreren (Holstein): Der er ingen Forstaaelse mellem den ærede Minister og mig med Hensyn til Sagens Realitet, og det kan der ikke blive, saalænge den ærede Minister ikke tager den Forklaring for gode Varer, som jeg har givet efter det nævnte Blad. Det kan jeg ikke fortenke ham i, han ikke gjør, det behøver han ikke, og det vilde være uforsigtigt af ham at gjøre det. Han er nødt til at værges sine Embedsmænd, saalænge han paa nogen Maade kan det. Men det er heller ikke det, der behøves nogen Forstaaelse om. Hvad det gjælder at faae en Forstaaelse om, er Kommunallovens Bestemmelser, og med Hensyn hertil mener jeg, at den ærede Minister har indrømmet, at ifølge § 47 i Loven er Amtsraadet berettiget til uden Risiko af Evangsmulter eller noget Vignende at afgjøre, om det finder, at vedkommende Sogneraad har handlet, som det skulde, eller ikke. Det er det, som staar fast. Er Amtmanden ikke tilfreds med Amtsraadets Afgjørelse, kan han kassere Afgjørelsen og indaenke Sagen for Ministeren, og Ministeren kan saa afgjøre den. Saa, siger jeg, bliver det Spørgsmaal om, hvorledes Sagen skal føres videre; men det kommer ikke Sagen ved her; det ligger udenfor, hvad jeg vil fremdrage. Der kommer da andre Betragtninger til, som jeg ikke her vil fremdrage; men indtil det Punkt kan der ikke være Uoverensstemmelse mellem os. Med andre Ord: Dommen i første Instants